

O draku v nás

Kromě roztančeného těla jsem si ze šamanského víkendu v sobě přivezla probuzeného draka. Dal o sobě vědět hned první noc, kdy můj podnapilý soused opět řádl na balkóně a někdy kolem jedné v noci mě vzbudil. Když jsem ho posílala, ať se jde bavit dovnitř do svého bytu, tak se začal kasat a vyhrožovat mi svými známostmi. Které zcela nepochybně má, protože...

Už jsem s ním měla konflikty kvůli rušení nočního klidu dříve a nedala jsem se, ale teď jsem se opravdu musela krotit, abych nebyla příliš hlasitá, když jsem mu říkala, když jsem na něj křičela, že se z jeho známostí nepodělám. Cítila jsem, že by stačilo jen malinko a vyšlehl by ze mě plamen, který by mohl všechno spálit.

A pokračovalo to hned dopoledne. Není to záležitost, kterou by bylo taktické v současné době zveřejnit, ale ten probuzený drak odvedl svou práci... a zase jsem měla jistotu, že toho draka držím tak tak na uzdě, že tu sílu kočíruju jen o vlasek.

Toho draka jsem pochopitelně nezískala během firewalkingového víkendu. Nikdo tam nemůže získat nic, co by si už sám nedonesl v sobě. Síla všech cvičení tam směřuje k tomu, abychom si uvědomili, co vlastně v sobě máme, a abychom se s tím naučili nějak zacházet.

Toho draka mám v sobě odjakživa a vždycky jsem si uvědomovala, jak je zubatý, nebezpečný a těžko ovladatelný. A když jsem mu trochu povolila a zkoušela, co vlastně umí a jak bychom spolu mohli vycházet, tak jsem někde narazila. Že mám být holčička, a ne divoška. Že mám být mladá dáma, a ne divoženka. Že mám být pracovnice, matka, manželka a občanka, a ne žádná čarodějka.

A tak jsem toho draka pořád uspávala a jen někdy jsem mu povolila, jen někdy ho použila. Vždy s určitou nejistotou a rizikem, asi jako když si malé dítě hraje s odjištěnou zbraní. A jen na chvíli.

Ale tak to být nemá. Drak, kterého každý z nás máme v sobě, je přece velký dar. Je to kus naší bytosti, který musíme umět přijmout a naučit se s ním zacházet. Abychom si byli jistí. Abychom dokázali spálit jen to, co opravdu chceme, abychom dokázali ubránit to, co opravdu potřebujeme. Abychom na tom draku dokázali létat, ne aby nás svou tíhou zavalil nebo dokonce spolkl.

Můj drak je stále se mnou a už ho nikdy nechci úplně uspat. Seznamuji se s ním, učím se s ním zacházet. Vím, že to je hodně těžké a že je to na dlouho. Nespěchám. Těším se na další šamanský víkend příští rok na jaře, protože věřím, že tam se dostanu zase o kus dál v poznání svého draka.

Protože svého draka se nemusíme bát jen tehdy, když ho budeme co nejlépe znát.

{fshare}